

Številka 14.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Postopačeve pesmi.

VI.

„Höchst gemein!“
Ausspruch eines nicht gemeinen
Backfisches.

Kaj čudite se, če mi resno lice
V gubé se smehljajoče je nabralo? —
Saj danes smem, da se radujem malo:
Zastonj vsaj é ne nisem pel pušice.

V devetem broji „pesem postopača“
Na Resljevi so cesti jezno brali.
Ter žveplo iz nebá na mé klicali,
Na mé in vseh muh polnega „Rogača“.

Pač dobro, da glasovi nekateri
Do božjega ne segajo prestola,
Sicér ne bil bi dans „dobrega vola“,
Kakòr sem v nepričakováneji meri.

Na nebi „ljubo solnčece“ nam sije,
Da vse, kar „leze ino grede“ zeva,
A moja duša sebi psalme peva,
Da po obrazi znoj obil mi lije.

VII.

Postopal spet po stari sem navadi
In prišel na otožno pogorišče,
Kjer bliskovito zida se gledišče,
Ki nam v jeseni že večere sládi.

Nič hudega sluteč, le v šale sáme
In v hudomušne vtópljen grem nakane,

Najedenkrat — oh, ne egiptske mane! —
Smetí usuje se množina ná-me . . .

Ljubljanske gospodinje, čujte malo!
Nikar smetí raz okna ne sipajte,
V vročini zdaj z vodó nas polivajte,
Mordà (?) vam kdo za to bo vedel hvalo.

Trnje in koprive.

Píše S. M—č.

1.

Resnica je, da vsak skrbi le za-se:
Naj drugi si oči, da si le sam želodec pase.

2.

Pravijo da vino skrbi nam odpodí;
Toda čim bolj popivaš, tem več imaš skrbi.

3.

Krasná si domovina moja,
Krasná, da ti jednake ni;
Oj, žal le, da „pijavk“ brez broja
Po tebi lazi ter ti pije kri.

4.

Besede sladke in polne roké,
Tako k dekletu zdaj v vas se gré.

5.

Čuk in vsaka nočna ptica
Luči solнца se boji;
Človek! tebe pa resnica,
Žal, še mnogo bolj skelí.

Bajnežev Mihec.

Spisal —t—.

Slednja vas ima svoje posebnosti, svoje originalne. Tudi naša vas je imela tak original, zval se je Bajnežev Mihec, — nekateri so mu dejali tudi Muhec, menda zato, ker je bil vedno poln muh.

Ta Mihec vam je bil zelo čuden človek: pol bedak, pol modrijan, a zvit kot kozji rog. — Imeli smo ga vsi radi; kajti bil je zelo postrežljiv, zvest in dovtipen, a hudoben ni bil nikdar, dasi so to stare babe-klepetulje z vso odločnostjo trdile in to tudi zaradi zelo tehtnih vzrokov; kajti klepetulj Mihec ni mogel trpeti. Ako se mu je le količkanj prilika ponudila, gotovo je Mihec klepetuljam kako naredil. Če je na primer videl klepetulje po službi božji pred cerkvenimi vrati stati ter bližnje svoje obrekovati, šel je, kakor naglo je s svojima skrivljenima nogama mogel, k bližnjemu sosеду, izposodil si stol, ter ga nesel klepetuljam rekoč:

„Vsedite se, botre, gotovo ste trudne, ker že toliko časa tu stojite; le vsedite se, le.“

Botre so se na to navadno razšle.

Ako je Mihec videl po zimi klepetulje stoječe na cesti, takoj jih je podražil:

„Čujte,“ dejal je dobrovoljno. „Lansko zimo ste dve ženski prav na tem kraju, kjer sedaj ve stojite, primrznile, da jih je moralo deset krepih mož iz vasi trgati od tal. Varujte, da se tudi vama kaj takega ne zgodi.“

In varovali sta se, to je: šli sta, kakor bi jih bil kdo podil.

Take in jednake burke je Mihec uganjal ženskam, a ne vsem, samo klepetuljam; zato so se ga pa tudi bale ter se ga ogibale, kjer so se ga le mogle.

Včasih se je kdo hotel z Muhcem, recte: Mihcem ponorčevati, a spekel se je skoraj slednji. Tako ga je nekoč znana vaška klepetulja, hoteč se ž njim ponorčevati, prашala:

„Ti, Mihec, povej mi vender, ker si tako pаметen in studiran človek (Mihec šole od znotraj nikdar ni videl), ki si bil celo na Dunaji in Vrhniku v deseteri šoli, zakaj meni zobje izpadajo?“

„Najbrž zato, botra,“ odgovori Mihec hladno, „ker preveč sosede skozi zobe vlečete.“

Dobro, Mihec!“ kričali smo vsi, ki smo ta odgovor slišali, botra pa ni rekla ničesar, temveč ze-

lena od jeze odšla in nikedar več najmanjše stvari Miheca poprašala.

Dóma ni imel Mihec nikjer in povsod: lastnega dóma ni imel, a prisvojil si je vso vas. Danes je spal pri Petru, jutri pri Janezu i. t. d.; naj je prišel, kamor je hotel — samo h klepetuljam ne — povsod so ga všprejeli. Dasi Mihec ni imel nobenega gotovega zaslužka, ker je bil za težka dela prešibak, vender ni stradal; s svojo postrežljivostjo je prenašal pisma, nosil vodo, gnal živino na vodo, snažil obuvala i. t. d. — pridobil si je srca vseh, vsaj srca možkega spola — in za silo tudi kruha. Bil pa je tudi na vsakem daru hvaležen; dobrotnikov svojih ni pozabil. Ako mu je bilo le mogoče, spolnil je vsako dano mu naročilo dobro in točno.

Po zimi se je hodil Mihec na ognjišča gret. Radi so ga imeli povsod, ker je znal vedno kaj smešnega povedati. Nek zimski večer, bilo je ravno o božičnem času, pride Mihec tudi k nam v vas. Tiho je sedel na ognjišču ter si grel zmrznjene svoje ude.

„No, Mihec, zakaj si tako tih? Povej nam raji, kako je bilo, ko si v Trstu služil,“ dejal je sosed Tone.

Mi, kolikor nas je bilo mlajših, niti vedeli nismo, da je Mihec kedaj v Trstu služil, zatoraj smo ga hiteli vsi nagovarjati, da naj nam kaj o svojej tržaški službi pové; kajti v svesti smo si bili, da je kaj smešnega.

Mihec se dá pogovoriti ter prične.

„Ko sem imel sedemnajst let — sedaj jih imam štirideset — služil sem v Trstu za malega hlapca, a tam se mi ni dobro godilo: stradal sem čestokrat, ker moj gospodar je bil sila skop. Rad bi bil šel strani, a druge službe sredi zime nisem mogel dobiti, domu pa tudi nisem mogel, ker dóma imel nisem; saj vsi veste, da sem najdenec. Kazalo mi tedaj ni družega, nego pri skopuhu ostati, in ostal sem in stradal. — Takrat sem jedel posebno rad kruh v olji vmočen. To mi je bila najljubša jed in mnogokrat se mi je sanjalo, da sem cesar in da imam polne vozove takega kruha, a bile so le sanje. Srčno sem želel najesti se takega kruha do sita. Nekega večera, ko sem dobil zopet pol hleba črnega kruha za večerjo, grem na dvo-

rišče, sedem na star zaboj ter premišljam, kako bi se mi dala spolniti najsrčnejša želja. Ugibal sem in ugibal, a dolgo se nisem nič pametnega domislil; kajti denarja nisem imel več, kakor dva krajcarja. Namah pa mi šine nekaj v glavo. Naglo vstanem ter grem v bližnjo prodajalnico. „Prosim za dva krajcarja laškega olja,“ rečem pomočniku ter mu podam stekleničico, ki sem jo s seboj prinesel. — Pomočnik — lahon — ki je že večkrat z menoj norce bril ter me „ščava“ imenoval, vzame posodico ter mi gre olja naliti, jaz pa s kruhom v roki za njim. Ko odpre veliko z oljem napolnjeno posodo, stegnem naglo roko s kruhom, da bi si ga malo pomazal, a pomočnik zakriči name: „Ali ga bo pustila tista olje?“ in švrk udari me po roki, a jaz tudi švrk spustim pol hleba kruha v olje. Nato pa začnem jaz, dasi sem vse navlašč naredil, strašansko kričati: „O joj, moj kruh, moj kruh, moja večerja —!“ — Pomočnik se je menda svojega čina sam ustrašil, kajti nekaj časa je gledal mene, nekaj časa pa kruh v olju, a kmalo se ojači, vzame kruh iz olja ter mi ga poda. — „Kaj čem s tem kruhom? Kruh je za nič! Kdo bo vžival tak kruh?“ Nato pa mi stisne pomočnik dve desetici v roke, potisne me k vratom ter prosi, naj ne kričim tako, saj si za dve desetici lahko družega kruha kupim. — Ko čutim v jednej roki kruh v olji vmočen, v drugej pa dve desetici, potegnil sem jo skozi vrata, kakor bi me veter odnesel. — Tisti večer so se mi želje spolnile: najedel sem se zaželenega kruha do sita in imel sem po vrhu še dve desetici.“

Tako je končal Mihec svojo povest — vsi smo se smejali in Mihca hvalili, ker jo je tako zvito speljal.

Ž e n a.

Ko bog človeka je ustvaril bil
In ga z družico je obdaril bil,
V posest jimá je rajski vrt izročil,
Kaj čuvati se morata — naročil.
Tako nastala prva je družina,
Ki znala ni za solze ni gorjé,
Svetá nesreča kaj — kaj bolečina,
Radost jimá pojila je srcá.
Pač srečen, kdor v življenji srečen je,
Srečnejši, kdor v življenji več en je!

In ker je toraj žena božja stvar,
Naj ona tudi z možem bo vladar,
Možú postavil Bog jo je družico,
Ž njim vladati dobila je pravico;
Obrazi naj se žena, napreduje
In z možem bñje naj življenja boj,
Kar v prid človeštvu je naj izvršuje,
Krepí in zagotavlja svoj obstoj!
In žena bodi nam življenja most,
Uživa z nami sveto naj prostost!

P.

J e d n a k o.

Neko društvo potrebuje v Kopru „šnelšrajbarja“, v Dornbergu pa „šnelaufarja“ — pardon — „šnelaufarja“.

P.

Č u d n o, p a r e s n i č n o.

V Gorici so se poskrili vsi „centezmarji“ deset sežnje pod zemljo, baje zarad prevelike vročine — od strahu pa, da bi se ne zgubili, oživeli so nekateri njih somišljeniki „Gallo-ta“, ali po naše, petelina, kateri jim boče noč in dan kikirikal, da ne bi zasпали — za večno.

P.

T r g o v e c i n p a s t i r.

Pastir pride v mesto ter gre v prodajalnico. Tu reče trgovcu: „Daj mi za dva krajcarja fig.“

Trgovec odgovori na to: „Ali sva krave skupaj pasla, da me tikaš?“

„Ali si tudi ti krave pasel?“ zavrne mu pastir.

S i v e c i n p l e š e c.

Plešec sreča sivec ter se hoče z njim nekoliko pošaliti zarad belih njegovih las: „Očka, pri vas je pa slana padla.“

„Res je,“ odgovori sivec, „a padla je tudi pri vas in je še celo vse pobrala.“

K a k o j e t o?

Tone: „Zakaj neki gospodične veliko več plešejo, kakor pa gospodje?“

Jože: „Ker gospodične lože plešejo.“

Tone: „Kako to?“

Jože: „Učenjaki so dokazali, da ima ženska menj možgan, kakor moški; zato tudi lože skačejo, ker jih teža možgan preveč ne ovira.“

Zakonska polovica.

Tone: „Zakaj imenuje mož svojo ženo dostikrat zakonsko polovico?“

Jože: „Zato, ker je žena le na pol njegova. Njegova je takrat, kadar hoče dobiti od njega kako obleko ali kako drugo ugodnost; sicer mu pa osle kaže ter ima rajši razne stričnike.“ Nekdo.

Grozno.

Milostiva, slednji dan ste lepša in vašo lepoto občuduje že vse mesto. Jednaka ste najlepšej roži. Vse to pa je storila, mislim, samo vaja; kajti spominjam se še dobro na prva leta najinega prijateljstva in takrat ste bila vsa drugačna, takrat se niste še znala tako lepo — pobarvati.

Mali ovaduh.

Gost hoče vode v vino vlit, a mali sinek krčmarjev to vidivši mu reče: „Gospod, ne vlivajte vode v vino, ker so jo oče ravno včeraj zopet dokaj vlili.“ —t—

Tolažba.

Drobnó sem ljubico imel. —
Da večno mene bo ljubila,
Mi potov sto je obljubila;
Vse sem ji revež jaz verjel.

A jedva mesec je prešel,
Pa drugemu se že je vdala,
In drugemu se je lagala;
Gorjé mu, če jej je verjel.

Kaj bi se neki žalostil,
Če tudi si me zapustila,
Če družega si ti dobila,
Bom drugo tudi jaz dobil.

Praktičen.

Janez in Jože sta šla nekoč zelo vinjena domov. Nenadoma se ustavi Janez sredi vasi ter se ne gane z mesta. — „No, Janez, kaj pa čakaš?“ — „Bedasta sva, da se tako trudiva. Glej, vse hiše plešejo okoli naju, kar počakajva, da priplešejo tudi najine mimo in takrat poskočiva noter.“ —t—

Zaljubljeno pismo

Petra Smoleta svoje ljubici Rezi.

Majn lipster Raza! jeh Peter Smola tu šen kicen und kisl'n iber longe mer, goh perke, veite Felt, geben gond med gerc, jeh pist auf Terješte Fon jager pataljon, 19 gegongen saržen šolo mit leren tajč, jeh a pisel cajt avameirt vicepatrolfilar. Ah: majn lipster Raza jeh long — long cajt niks viden tir, jeh su kern šprohen, majn kerc su trabrik ah, sovdat šber zajn, ezeln komis švorc, menaža paj der tog ajmol, dos is tajfel selciren, tajfel hautman, strofen cvajmol dunkel varešt šlofen fon das horten prične. Oles jeh preausgolten, nur imer sajn tu liper Raza paj mih. Jen Terješte gonc fil punce krajneriš, ober jeh nur tajn lipen kajn ondere pis štorben jeh majn lipster Raza šrajpen čuruk von mih par calc per šnelcuk. Lipster majn Raza jeh kicen taužentmol geben gont gepringen fil pusrl fon tajn drajen liperhober

Peter.

Anteres fon mih musen so gešrajbt

an geren geren

Peter Smola paj di jagerpataljon lumara 19 dreta kompanija ferti cuk kosarna kostel san Žuste in Terješte. Glistenlont.

Miza ruk oles mus get mit.

Nočna godba.

Humoristična balada. Zložil Zelénec.

V R na večer klavirji zadoné,
Po trgu pa mladenči korakajo trijé;
Podajo tja se k gradu, kjer stari Kos sedí,
Tobak iz pipe puha in v temno noč strmí.

„Zagódi milo pesem iz srca globočin,
Pokaži nam mojstrijo svojó na vijolin!“
Tak prosi ga trojica, in Kos ni zoper njo,
Iz žepa ključ potegne in v sobo vsi gredó.

Tam varno luč prižiga, prinese gosli lok;
O joj! začne se strašno cviljenje, jok in stok;
Pojejo gosli kakor bi stopil psu na rep,
Ali kakor fantini kriče ko je pretep.

Zdaj lok iz roke dene in s prsti zaigrá,
Okó se mu zabliška, sladkó se zasmehljá.
Pojejo strune grozno, ko v zimi ljut vihar,
„Hudič se v peklú joka,“ ko glas v uho mu vdar.

Mladenci se smeha ne mógo vzdržat več,
Zatorej se podajo iz grada urno preč.
Prepričani so trdno, da je igralec Kos
Na vijolini mojster, ne mojster, virtuos!

V R ne večer klavirji se glasé;
Po trgu pa mladenči korakajo trijé;
Korakajo iz grada, kjer stari Kos sedí,
V zavesti svoje slave igrá na strune trí.

Milosrčen zdravnik.

Zdravnik B. je pa res blag človek. Ne vem se spomniti, da bi mu kateri izmed njegovih bolnikov kedaj kaj plačal za pohode in zdravila,“ pravi D. svojemu prijatelju.

„Ali je tako imovit, da se ne zanaša na zaslužek?“

„Kaj še! Saj dobi plačilo, toda vselej od bolnikovih — dedičev.“

MH.

V ječi.

Duhovnik (novodošlemu kaznjencu): „Kaj pa je tebe sem privédlo?“

Kaznjenec: „I, dva žandarja.“

MH.

Pogovor.

„Ali ste že oženjeni gospod?“ praša gospodična čvrstega mladeniča.

„Nikakor ne.“

„Potem si pa morda iščete družico?“

„Nikakor ne.“

„Pa jedenkrat se boste vender le oženili?“

„Nikakor ne.“

„Oho! Ko bi vsi moški tako mislili, kakor vi, potem bi bilo že davno sveta konec.“

„Nikakor ne.“

MH.

Uljuden voznik.

Voznik s praznim vozom sreča kmetico s težkim jerbasmom na glavi ter jo povabi na voz. Kmetica sede na voz, a jerbasm obdrži na glavi. Ko voznik to vidi, opomni kmetico, naj vzame jerbasm z glave ter ga dene poleg sebe na voz, na kar mu pravi kmetica: „Oh, ali ste tako prijazni, da boste tudi jerbasm peljali?“

MH.

Na ulici.

„Jerica, letos se bomo pa lahko možile, ker bo dolg predpust.“

„Kaj ti koristi, če je predpust dolg, če pa ni dovolj ženinov.“

„Naj jih bo dovolj ali ne, da dobim le jednega, pa imam zadosti.“ M. Z.

Neprestovoljni dovtip.

Ker je nekoč požarna bramba prepozno došla z brizgalno na mesto požara, izdal je mestni magistrat v D. ukaz, da mora biti brizgalna vselej najmenj pet ur pred požarom popolnoma pripravljena na odhod. Isto se je ukazalo tudi požarnim brambovcem z dostavkom, da vsak, kdor ne bo natančno izpolnjeval tega ukaza, plača pet do petdeset goldinarjev globe v denarji ali pa tudi v poljskih pridelkih.

Nemogoče.

Prosijak: „Prosim vas, milostljivi gospod, kakega milodara za uboge zelo podpore potrebne pogorelce?“

Gospod: „Imate li kak dokaz, da prosíte res za pogorelce in ne za-se?“

Prosijak: „Žal, milostljivi gospod, tudi ta dokaz je pogorel.“

Američansko vabilo na naročbo.

Z novim letom začne izhajati v Ch. nov političen dnevnik. Naročnina mu bode devetnajst goldinarjev, a dobi vsak naročnik o veliki noči nove pomladanske hlače, o binkošti nov klobuk ter mu bodo na željo tudi vsakih šest tednov lasje brezplačno ostriženi in kozé stavljene. Kdor pa pošlje naročnino za tri leta naprej, dobi, ako bi med tem umrl, lepo bronasto rakev ali pa šest težkih srebrnih žlic.

Preklic.

Nek duhovnik se je na leci zelo jezil ter očital ljudem popačenost in nepoštenost, konečno pa je celo dostavil, da lahko vse poštenjake na samokolnici odvéde iz mesta. Poslušalci razjarjeni na tako očitaje, tožijo duhovnika vladiki ter zahtevajo, da to očitaje preklicé. Duhovnik prisiljen očitaje preklicati pravi na leci: „Dragi moji! Čemu ste me šli tožiti vladiki, saj nisem nikogar razžalil, ako sem dejal, da vse poštenjake na samokolnici iz mesta odvédem, ker nisem rekel, kolikokrat bi jih moral naložiti.“

Jadikovanje.

Tvoji očarali so mi pogledi
Dušo globoko vè meni,
Obraz bolesti mi vtisnili bleđi,
V óbup vkleñili jekleni;
Ni li to zame hudó?!
Mogel prestajati kdo
Hud bi vihar ta ognjeni?!

Moje nezgode — ti vsega si kriva!
Kriva si ti mi nemira!
Strah da vse nade srca mi zakriva,
Luč da oči mi umira,
Jadne da točim solzé.
Kdo mi tešil bo srcé,
Vrne kdo željnega mira?!

Enkrat da videl bi jasno ti lice,
Srčee v tebi i zvesto,
Trosil pod nogi bi jaz ti cvetice!
Kjer bi stopila na cesto.

Hotel bi dati za-té
Z radostjo svoje srcé, —
Venčal te svojo navesto! P.

Prepozno.

Tu mi piše od doma prijatelj moj, naj ga počakam 21. julija zvečer na kolodvoru, da se boče mimo peljal ter mi izročil od roditeljev precej težak zavitek srebrnih gol-dinarjev; ako bi me pa ne bilo na kolodvoru, naj denar pošlje nazaj roditeljem. Pismo je došlo sem 20. julija, jaz pa sem krokal od 19. do 23. julija neprestano ter ničesar vedel o pismu in o potujočem prijatelji. Človek bi kar znorel. „To največje je hudó!“

Odgovor.

„Stara ljubezen nikdar ne zarjovi!“ dejala je žena po končanem prepiru svojemu možu.

„Res je,“ odgovori jej mož. „Pač pa splesnuje.“

Stari in novi svet.

„Kaj me briga svet,“ pravi ljubeznjiv soprog svojeji ženi. „Ti jedina si moj svet.“

Služkinja je slišala ta pogovor ter pozneje, ko se jej je gospod sladkal, dejala smeje: „Kaj ste že pozabili svoj svet?“

„Tiho!“ ukaže gospod. „Ali res še ne veš, da imamo dva sveta, in sicer: stari in novi svet!“

Take so.

I.

Z drevja zelenega ptičje se petje
Čuje na daleč po logu med cvetje.
Tam med drevesi dvojica se šeta,
Lep mladenič ob strani dekleta.

Silen ja tare obup;

Zadnjič sta danes še skup;
Jutri pa moral na vojno bo že,
Ali se vrne še, kdo pač to ve!

Solnce zašlo je, potihnilo petje;
V spanje nagnilo glavice je cvetje.
Zadnjič poljubita se gorkó;
Oh kako je slovo bridko!

II.

Ljubo razlega spet ptičje se petje,
Log pa z dišečim cvetjem odet je.
Zopet, glej, isto deklé
Hodi med drevjem, mladeniča čaka.

Dolgo prikaže se ne,
Slednjič vendèr prikoraka.

Drugi pred letom jemal je slovó,
Drugi podaja sedaj jej rokó.
Kakor takrát pred letom dñi,
Zdaj o ljubezni se govori.

Njima z nasprotnega kraja
Lanski mladenič prihaja;
Srce obup mu razjeda,
Dívje v obójico gleda,
Divje upira ná-njo oči,
Ona je kriva, da srce trpi.

„Jaz ali ti!“

Jezno on spregovori —

„Eden samó jo more imeti,
Drugi pa zá-njo mora umreti!“

Bliska se meč

Tukaj in tam,

Ran je že več

Tukaj in tam.

Zopet priroda je potihnila.
Mrtva obá je v logu pustila.
Ona, ki zá-njo sta se borila.

Drugi večer pa je drugemu se
Zvesto rotilo — nezvesto deklé.

Pikec.

R e t o u r.

Ko je bil Dionizij II. iz Sirakusa pregnan, bežal je v Korint ter ondi živel kot zasebnik. — Mnogo ljudi je hodilo nekdanjega tirana gledat in tudi — zasmehovat, a poslednjim je Dionizij zasmehovanje vedno z obresti vrnil. — Tako pride nekoč človek, ki, hotevši Dionizija zasmehovati, pred njim svojo obleko otrese, — taka je bila navada pri tiranih, da je moral sleherni prišlec svojo obleko otresti, da so se tirani prepričali, ima li prišlec orožje pri sebi ali ne. — Dionizij pa je zasmehovalcu hladno odgovoril: »Otresi obleko ko odhajaš, da me prepričaš, da mi nisi ničesar — odnesel.« —t—

Skrivnostni napis.

Priobčil Vinko Lapajne.

COEDUOR
NOE PIAE
ROGAČ COCIS
LOUO DOMAESC H
A MEDUI
NONA
ISISUO DO

Aritmogrif.

Sestavil Vekoslav Kalister.

1. Mesto na Bavarskem.
2. Moško ime.

3. Češki kralj.
4. Žensko ime.
5. Znana madjarska beseda.
6. Glagol.
7. Ptič.
8. Kraj na Kranjskem.
9. Prebivalec pri Adriji.
10. Slovenski časnik.
11. Znan ruski inženir.
12. Vas na Kranjskem.
13. Mesto na črnem morji.
14. Slavni francoski pisatelj.

Prve črke od zgoraj navzdol in zadnje od zdolaj navzgor povedó znan slovenski časopis.

Rešitev skrivnostnega napisa

v 13. številki „Rogača“.

Celjsko konjiški nemčurji so nemškutarskega Vorgera volili, ki davkov pobirati ne pusti, pa vendar še vsakega prvega gredo po svoje iz davkov tekoče mesečne plače. Kje je nemškutarska doslednost? Žep i usta.

Lovinjevič: Jedno o priliki porabimo, a jo moramo prej popraviti. — Bežislav Bob: Ne spominjamo se, da bi nam kaj Vaših spisov ostalo; ako ste jih pogrešili, mogoče, da se je pismo na pošti zgubilo; blagovolite jih toraj še jedenkrat poslati. Zdravstvujte! — Nekdo: Hvala. — P.: Nekoliko smo priobčili, a ostalo, razven prvih dveh, priobčimo prihodnjič. Omenjenih pa že zaradi kolegijalnosti ne smemo. Sicer se tudi nam ni pokazal moža, pa pustimo ga naj v miru počiva! Proza nam je ljubša, kajti pesmi imamo obilo; sosebeno bi nam ugajalo kaj iz Vaših krajev, ker nimate itak nikogar, da bi mašil lahomom preširoka usta. Zdravstvujte! — Pn. g. V. S.: To itak vsak vé, zato nima posebnega pomena. Izumite kaj drugega o njem.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stoji po pošti prejemán celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.